

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La Medalla de l'odi, que s'hauria de fer fonedissa

CARA

CREU

La pistola browning

Com a cops d'una ventada tempestuosa, es produeixen a Barcelona ratxes d'atemptats socials. Entre períodes de relativa calma, ve la intensificació dels fets tràgics. Quan sona un tret de pistola Browning, d'altres trets, a tall de foc granejat, responen pels carrers de la ciutat, tant pels carrers deserts i foscos, com pels que són plens de gent i de llum.

Això ja fa temps que dura. I no sabem el temps que durarà. Tenim molt poca fe

en tot allò que facin, en aquest punt, el Govern, les autoritats i els seus organismes. Quan volen fer alguna cosa, adopten disposicions equivocades i contraproductes, com aquesta última disposició que ha pres el Consell de ministres, treient de mans del Jurat dins la província de Barcelona, els delictes d'homicidi i assassinat.

No pot confiar-se al terrorisme, ni al de dalt ni al de baix, el triomf de una causa. Els directors del moviment obrer català condemnen l'ús que's fa de la pistola Browning, la major part de víctimes de la qual són obrers. Al cap de dos anys de procediments traumàtics, tothom, fins els sindicalistes més vermells, senten el desig de que acabi el regnat de sang de la pistola.

PARLA EL PATRÓ

—Teniu de saber i entendre que havem prèss acords secrets.
—Ja!... Com sempre; deuen ésser acords per a fomentar el desacord.

Els antisindicalistes

En Nietzsche diu: Lluites contra l'abisme? Procura que l'abisme no entri dintre teu! Aquestes paraules podrien encapsalar la informació de lo que l'Associació Patronal prepara, és a dir, la restauració del *lock out*.

Una especial llei del Talió ha estat secretament votada per la Patronal. A cada nou atentat s'anirà obrint el *lock out* en cercles cada vegada més amples, fins arribar a la total paràlització del treball. No neguem el dret de la reciprocitat de l'odi; no formulem una imposició de la resignació cristiana, mes el nostre tràgic plet necessita no del drama oposat al drama, no de la revenja, sinó d'una eficàcia solucionadora o sedant. El *lock out* va tenir una efectivitat de dos mesos, al final dels quals els obrers, vençuts, entraren al treball sota les condicions patronals, firmaren la seva abdicació de sindicalistes, i al cap de mig any, quan encara estan tancats els sindicats, quan persisteix la suspensió de garanties, quan no ha estat retirat ni un sol dels guàrdies reconcentrats, els patrons tornen a pensar en l'acció suprema d'un bloqueig per fam.

Ah, no! L'experiència fou massa dolorosa per a la ciutat i massa estèril per a l'aferment de la pau. Patirem tots i no s'obtingué altre guany que una capitulació patètica dels obrers, que continuaren organitzats en secret i venjadors en públic. Sota el *lock out* ocorregueren els atentats més sorollosos. Sota el *lock out* l'odi se feu més viu. Per què, doncs, reproduir una experiència frustrada? Per què sumar la misèria a la sang, excluint tota possibilitat d'una conciliació i d'una desaparició o minva de la violència?

El sindicat deu ésser reconegut i respectat, i la seva bel·ligerància aconseguirà, al menys, l'allunyament d'aquells delictes produïts per la seva persecució. Existeixen lluites entre obrers tebis i exaltats, entre els que no volen cotitzar i els que exigeixen la re-

caudació; existeix, además, la pugna entre els sindicalistes i els patrons, que no volen ingerències estranyes a la que ells creuen autoritat seva, autoritat natural i necessària. Serà ingènuu, serà infantil, mes desaparecida la causa, suprimint l'efecte. El reconeixement del sindicat, tractat com les altres associacions, desarmaria, si no totes, la major part de les mans homicides.

Es clar que no desapareixeria absolutament la violència. Si se dona en la política, per què no s'ha de produir en els afers socials, que també són polítics? Es clar que són de lamentar aquestes derivacions impies de la passió, mes estem en dies tèrbols i crudels, i no s'aconseguirà evitar les extralimitacions de l'instint. Per això els de dalt, els possessors i els governants, deuen apaiagar els odis, no encendre'ls, excluint tot pretext que'ls extremi. Com? Són infinits els medis; són múltiples els camins. Però els clandestins, no; els victimaris, no.

Fa dos anys que la mort va triomfant per Barcelona, i fora de la llei de les vuit hores, res s'ha fet per a deturar-la. Les Corts callen; els polítics callen; els patrons callen; els mateixos obrers callen, engegats per les solucions extremistes. La norma social no apareix. I solament ressona el tret homicida del fanàtic.

PARADOX

LA SOPA

AQUESTS dies passats vareig pujar a les sis de la tarde al tramvia de Magòria per a agafar, en l'estació que porta el mateix nom, el tren que m'havia de portar a Igualada.

Al tramvia vareig topar-me amb un amic meu, diguem-li X, redactor principal d'un dels més importants diaris de Barcelona. Va dir-me que anava a Piera per assumptes particulars.

Parlant, parlant, va recaure la conversa sobre els pobres diables, més o menys periodistes, que rebien diners del Govern Civil. El meu amic X parlava amb accent de

indignació d'aquests miserables que deshonoren el sant sacerdoti de la premsa.

El cobrador ens va interrompre la conversa. El meu amic mostrà el *pase*, jo vaig pagar els vint cèntims i seguïrem la xerrameca.

Vareig felicitar al notable periodista per la campanya que havia fet, des del seu diari, contra la *Unió Xuflera*, poderosa societat anònima que havia agavellat els cacauets i les xufles de tot Catalunya. Va refusar modestament l'amic X la meua felicitació, afegint que va tenir ocasió de convence's de que la seva campanya era equivocada. Tant ho va creure així, que va adquirir accions d'aquella Societat i avui perteneix al seu Consell d'Administració.

Vàrem arribar a l'estació. Jo vareig comprar billet de segona. Ell va pujar a un departament de primera, que era la classe a que l'autoritzava son billet gratuït.

Abans de despedir-nos, encara vàrem tornar a parlar de la sopa del Govern Civil.

—Hem de foragitar de la nostra honorable classe als vividors que la deshonren. El

periodista honrat ha de guanyar-se la vida treballant. Ja em veus a mi: vaig algunes vegades a l'Ajuntament en compliment del càrrec que tinc en aquelles oficines; treballo com un negre a la redacció del meu diari; faig alguna cosa en una agència de negocis i així, honradament guanyant-me les queixalades, no tinc necessitat d'admetre els denigrants sobres que contenen el billetet de deu duros sortit d'una casa de joc.

Vaig estrényer efusivament la mà d'aquell sant varó que amb tanta dignitat sabia refusar la humillant sopa.

Sense perjudici d'admetre la carn d'olla d'En Foronda, l'entrant de l'Ajuntament, el xampany d'una Societat Anònima, els postres dels ferrocarrils i una colla d'entremesos de diferents procedències.

JEPH DE JESPU

La batalla guanyada

ENIJA raó LA CAMPANA DE GRÀCIA quan, fa dues setmanes, anuncià que l'ofensiva del mariscal Bergamín contra la Mancomunitat acabaria

amb el fracàs dels centralistes. Així ha succeït. En el Consell de ministres celebrat el dimecres darrer, fou aprovat pel Govern el traspàs de serveis de les quatre Diputacions catalanes a la Mancomunitat de Catalunya, que no és altra cosa sinó una federació de Diputacions.

Allò que en un principi havia d'ésser l'anul·lació dels traspàsos, ha quedat reduït a exigir certs tràmits administratius. El Govern ha volgut que les Diputacions li fessin acatament i li demanessin permís per al traspàs. Un cop el permís demanat—per una prudent condescència de les Diputacions—el Govern no s'ha atrevit a desfer allò que amb plè dret ha realitzat Catalunya.

D'aquesta manera sembla resultar que el Govern no ha volgut altra cosa sinó demostrar que ell era l'amo, i que per al traspàs calia demanar-li el permís, ben demanat. Fet això, el senyor Dato ha dit:

—Vaja, pe: què heu estat bon minyons i heu cregut a En Bergamín, us donem el permís.

En realitat, hi ha hagut una virada de la gent de Madrid. De primer, volgueren venjar-se sobre la Mancomunitat pels incidents del viatge del mariscal Joffre, i es proposaren de lligar amb cordes ben groixudes l'entitat cabdal de Catalunya. Però han vist que això provocaria l'irada protesta dels catalans, i per fi han limitat les seves pretensions a la imposició de certs tràmits burocràtics.

Més val així. Però el que ara ha succeït, ha de servir d'experiència als catalans.

FULMEN

Davant les pelegrinacions

Tu, senyor clerical, que tan parles de Llímpias... ja penses en llimpiarte la consciència?...

(Ninot extemporani taxat quan hi havia censura)

La pau i la pàtria

L'hora que escrivim aquestes ratlles, segueixen a San Sebastián les sessions per a la vuitena reunió del Consell de la Societat de les Nacions, títol pompós amb que s'anuncia el sospirat acord de pau entre els pobles.

Els assumptes a tractar són importants, segons afirmen els interessats en aquesta mena d'aplec diplomàtic, presidit, simbòlicament, pel colomet tradicional; en que cada delegat porta en esperit, un ram de olivera.

L'idea d'una germanor universal, més que el anar a peu, ha comptat sempre amb apòstols fervents i entusiastes. Si haguessim d'establir la seva filiació, trobaríem que no hi ha país que no es cregui amb dret a recabar la primacia en aquest sentit. El darrer dels precursors ha sigut en Wilson, amb els seus famosos catorze punts.

Realment, espanta el pensar amb la suma d'esforços i amb les energies esmersades en procurar que la pau universal sigui un fet; en esborrar les fronteres i escursar les distàncies. El resultat de tants anys de propaganda, l'hem vist, per desgràcia, prou i massa. El Dret Internacional, malgrat el bon desig d'uns i altres, és un pellingo infecte, al que no hi ha per on agafar-lo. Els Fene'ón, els Kant, els Suárez, etc., no el coneixerien per més que l'examinessin.

El mitin pacifista que se reuneix avui a la capital de Guipúscoa, ha sigut abans d'ara a Westfàlia, a Viena, a Berlin, a Algeciras, a La Haya i algú altre punt que de moment no recordem. Què sortí de totes aquestes reunions? Quina finalitat pràctica han tingut les entrevistes? Segons en Balfour, representant d'Anglaterra en el Consell, la guerra es farà impossible d'aquí en avant, doncs no hi haurà nació que s'atreveixi a salvar el bloqueig de que les demés la faràn objecte, en el cas de trencar el pacte sotscriu pels delegats en la Societat de les Nacions.

Inútil dir que això és música diplomàtica, i que està per a veure. Afortunadament, ha afegit en Balfour, sangrant-se, sens dubte, en salut, que la Societat està en la seva naixença, i que és fàcil no puga fer de moment tot el bé que de la seva constitució hi ha dret a esperar.

Traduït al llenguatge corrent, implica semblable aclaració, una galleda d'aigua damunt l'entusiasme dels optimistes incurables, que creien bastava el fet de que alguns Estats enviessin, per deferència un representant a una reunió, per a canviar radicalment la naturalesa dels homes.

Amb seguretat, seràn els fondistes, els únics a beneficiar-se de les deliberacions de San Sebastián.

Perquè els delegats surten, per ara, a banquet i pico, per dia.

Davant la perspectiva de no poguer fer per a la pau, fan, de moment, per a la pàtria.

B. DE R.

La inundació

Des del camí que's troba en mig de l'horta, de l'horta fèrtil, de l'horta exuberant, estic veient els danys que ha causat la darrera riuada. Alguns pagesos que tenen o que tenien (perquè algunes se les ha emportat), les terres a vora del riu, també contemplant els efectes de la inundació. Quan menys amb ella es pensava, ha vingut l'avinguda. I la corrent, impetuosa, se ha obert pas. I no ha reparat en arbres ni en fruits. Tot el que prop del riu es trobava i no era prou fort, ha sigut destruït.

Contemplant la riuada, jo he pensat en les grans lluites que vé sostenint la humanitat. I he vist que també els canvis que se operen com a resultat d'elles, són com una mena de inundació, una inundació que fa trontollar o fa anar per terra als vells poders encarnats en la tirania i en l'absolutisme, una inundació que destrueix tot el que troba a son pas, si per la seva marxa representa un obstacle. I de tant en tant la inundació té

F'es lo que't dic...

Es queixa un diari ministerial de que una fracció important de la premsa prengui a broma els assumptes més transcendents.

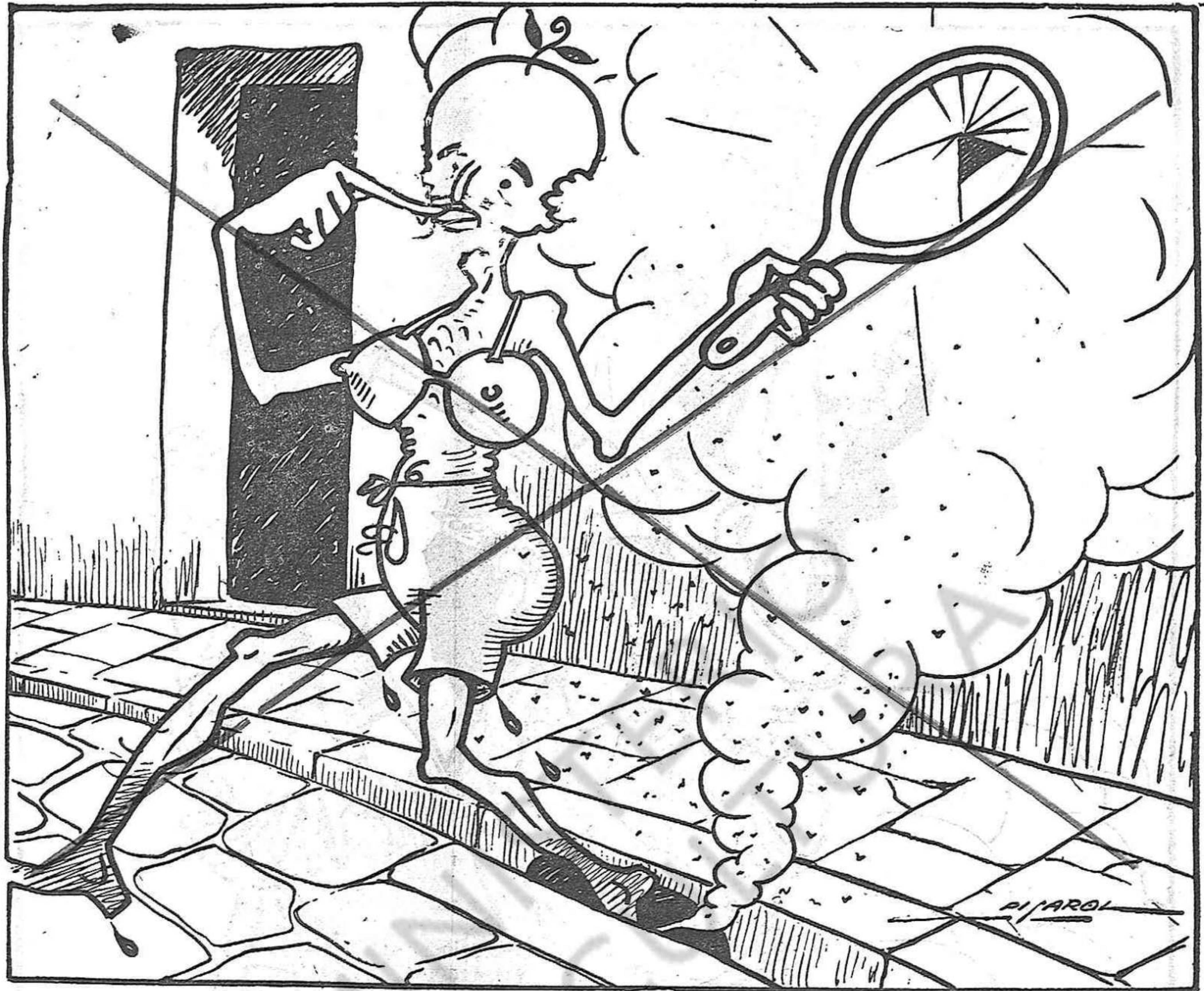
Es molt fàcil—vé a dir el diari datista—engiponar un article festiu prenent peu de qualque motiu seriós, vessant la gràcia damunt les quartilles.

Apart el concepte que de la facilitat demostra tenir l'orgue greu de la conservadora idònia, fàcil de rebatre, resulta que no veiem el pecat en que incorren aquells escriptors que disposant de temps i ingeni suficient, es permeten el luxe d'inventar unes quantes fantasies a propòsit de no importa quin tema públic.

Ben mirat, som els escriptors còmics els únics que tenen raó d'ésser a Espanya, on la vida política és una comèdia política mal representada; on l'observància del dret és una farsa; on les costums dels nostres homes públics ofereixen quelcom de grotesc, impossible de definir.

Ditxós qui en mig del desgavell enormíssim, que és la característica del moment ac-

Després de l'èxit del viatge

La Veritat datista sortint del pou.

(Ninot extemporani tatxat quan hi havia censura.)

lloc, com fent veure als homes, als oprimits i als opressors, que la vida és continua transformació, que les coses han de canviar-se obeint a les exigències dels temps.

Després d'una riuada, a damunt de les terres inundades, s'hi torna a aplicar el cultiu i s'hi fant nous fruits, procurant, aquesta vegada, desviar les aigües cap a un altre banda o fortificar-se per a que no tornin a passar per damunt de la finca. Així, després de la inundació representada per les lluites humanes, el poble s'afiança baix nous principis i procura fer-se més fort per a rebatre la nova avinguda.

Aquestes reflexions me feia jo tot esguardant les terres inundades...

FERMÍ PALAU CASELLAS

tual, té humor per a fabricar unes bromes. Felic qui, al posar-se a escriure, arriba a oblidar les amargors de l'hora present. A fitar més enllà de les misèries i les bogeries que'ns envolten.

Què hi ha en aquest país que pugui pendre's per la tremenda? Què hi ha que pagui la pena de rumiar i capficar-se? I anem a fer un càrrec als escriptors que possessionats de la condició del medi, encerten a mirar els aconteixements amb la fredor i la serenitat que tants som a envejar?

En un poble d'anarquitants com ho és Espanya, en una terra on fa cada hù allò que més li acomoda, on es dicten lleis per a no complir-se, no anant aquestes contra les classes modestes, no hi cap altra crítica que la mofa, ni altre procediment de combat que no sia la caricatura.

Per això ens sembla una equivocació, una oficiositat excessiva, el demanar formalitat als periodistes festius, úniques persones que demostren servir una partícula de seny. Unics en possessió d'una guspira de bon gust.

Diu el diari que motiva aquesta nota el greu que li sap que la premsa, educadora de l'opinió i palanca influent prop del Poder públic, no abasti la importància que deuria, precisament per ço que hem dit; per tractar determinats aspectes de la vida política i social amb una lleugeresa que afirma és de doldre.

Nosaltres preguntàriem als companys que escriuen la fulla seriosa que'ns ocupa, si després de contemplar la fila d'En Bergamín, posen per cas, són capaços de seguir aguantant-se el riure.

Damunt aquest particular, fariem una aposta, si calgués.

Es molt còmode reptar als altres.

TABER

MAESTRE

Heu's aquí un nom que s'hauria esvaït com aquell de Crespo Azorín i que restarà viu en la història de les nostres turbulències per la seva mort.

Ningú té dret a pendre's la vida d'un home: ni l'Estat, ni uns fanàtics, per moltes justificacions que trobin. Alfons Karr tenia alguna raó, quan parlant de la pena de mort demanava que comencessin per suprimir-la els senyor assassins. Per això rebutgem l'assassinat d'En Maestre Laborde, per culpable que fos.

Però que s'extregui una exemplaritat del drama, l'exemplaritat de que ja no és possible una política absolutista, de que la carn del poble és avui, per la sensibilitat, carn viva regirant-se contra els que volen flagellar-lo.

Davant del cadàver d'En Maestre, els governants compendran que la fermentació social requereix una intel·ligència, no pas una voluntat agressiva.

EL PROGRAMA

A Vilabreda de Dalt la festa major s'atansa. Justament és per això que s'han reunit a càl batlle els veïns més aixerrits a fi d'acordà el programa.

El seu desig fóra fer alguna cosa notable que deixés esmaperduts als poblets de l'encontrada, però què serà, veïam?... Fa ja tres hores ben llargues que estan discutint el plet, i no han conseguit encara trobar ni un «número» sol dels sis o set que fan falta per divertir dignament als vilabredins. L'un parla

L'ESPECTACLE LLASTIMÓS

Uns i altres treballant contra la llibertat.

d'aixecà un gran envelat; l'altre preté que a la plassa s'hi construïx una font que hi ragi vi en compte d'aigua; l'altre voldria els «Xiquets», l'altre, «corrides» de vaques, l'altre, que's llogui a la Meller, l'altre... En fi, una saragata que se sent d'una hora lluny, però cap idea pràctica ni res que s'aparti un xic de les coses rebregades i vistes ja deu mil cops per tota aquella comarca.

—Senyors—dú el batlle:— cal que'ns decidim. El temps passa, i si anem seguint així, vindrà la festa, i encara estarem aquí xerrant. Què fem? Au, determinar-se!

—Per mi, ja ho he dit: la Meller.
—Per mi, «corrides» de vaques.
—Jo insisteixo ab els «Xiquets».
—Jo amb la font.
—Jo amb les sardanes.
—Jo amb el gran castell de focs.
—Jo amb el Tenorio a la plassa.—

De repent, sens previ avis, se sent un tro formidable, i al darrera d'aquell, dos, i a continuació... ¡ai la mare!, comença a caure del cel, amb una fúria que esglaiava, no una pluja de debò, sinó un diluvi, un mar d'aigua que dura més de cinc quarts i posa fet una llástma al desventurat poblet, en el qual no hi deixa un arbre, ni un frist raïm, ni un pebrot,

ni un all, ni una col, ni un rabe...
—Vaja!—exclama, somicant, el batlle: Ja està acabada la nostra preocupació! Ja no cal que passèm ànsia pensant què podríem fer en la vinenta setmana! Aquest xàfec maleït ens ho ha dit am sa veu tràgica: Apilà els arbres trinxats, aixecà altre cop els marges, recullí el llot dels carrers, posà el pedruscall de banda... i arribar-nos a ciutat a veure si allí, els que manen, ens poden afavorir... Aquí el teniu, el programa!...

C. GUMA

REPICS

Diu en la seva secció de «Polítiques», *Las Noticias* del dijous passat:

«En el Ateneo Nacionalista de Esparraguera darà, a las nueve de esta noche, don F. Soteras, una conferencia histórica sobre «Els primers comptes de Barcelona.»

Ja està ben segur, l'apreciable colega que's tracta de *comptes*? Quin interès podrà tenir la lectura de unes quantes factures?

O es refereix als *comtes* que regnaren al *comtat* barceloní, Berenguer, Guifre, etc.

Ah! Es que s'hi ha d'anar amb *compte*!

Un tribunal competent es cuidarà de examinar les condicions físiques i morals dels feligresos de Límpies que asseguren vegeuren realitzar els miracles al Santcrist d'aquella parròquia.

Lo primer que se farà serà informar respecte al estat del òrguens visuals de tota aquella gent.

Que'ls examini En Barraquer, i m'hi jugo un peix que declara que tenien pa a l'ull.

Tot un consell han dedicat els ministres per a estudiar la manera de acabar amb els atentats de caràcter social.

Sempre quedaràn malament.

Si no resolen res, planxa; el ridícol serà espantós.

Si troben la solució, també planxa, perquè hi haurà motiu per a preguntar:

¿I perquè no se'ls ocorria tenir el consell després del primer atentat?

Els tradicionalistes que segueixen les inspiracions d'En Mella, han inaugurat un centre polític al carrer de Sant Pere més Alt.

D'aquí tres mesos s'hauràn traslladat al carrer de Sant Pere Mitjà; i d'aquí mig any ja hauràn anat a parar al carrer de Sant Pere més baix.

Com que és un partit que va de baixa!

S'ha parlat d'un nomenament d'inspector general de policia per a Barcelona, a favor de l'ex matador de braus Lluís Mazzantini.

Només ens faltaria aquesta.

Que'ns fessin menjar flamenquisme fins dintre la gent de l'ordre.

Ja li hauria arribat a la pobre Pubilla la hora de cantar:

—Ay mamita de mi alma
quieren casarme con un torero!...

Ara coneixerem una opinió més.

Ha regressat de Rússia el diputat Marcell Domingo.

Que parli!

I que'ns digui la veritat; la pura veritat de tot quant hagi vist o sentit a dir per aquelles terres.

La seva serà una opinió de pes, i per això caldrà escoltar-la amb serenitat.

Que parli!

A Madrid hi ha qui insisteix en afirmar que per a solucionar la pròxima crisi ministerial de la tardor, se donaran carteres a tres regionalistes: Cambó, Ventosa i Puig i Cadafalch.

Naturalment, aquest darrer ha desmentit els fonaments lògics dels rumors, per lo que a ell se refereixen.

I encara que fossin fundats... qualsevol canvia el càrrec de *virrei* que ara disfruta per un nomenament de ministre!...

Oi, senyor President?

Al carrer de Sant Simplicí tingué lloc un miting per a protestar de la nova puja del pa.

Al carrer de Sant Simplicí havia de ésser! Que no ho veuen que la tal pretensió és una beneiteria?

Sabarán que al Marroc havem tingut una nova *acció*, la qual ha resultat un èxit d'aquells que «sorprenden a la misma Empresa».

A continuació de la gran hassanya, els diaris donen compte del número de baixes espanyoles.

I els moros?

El moros, muts!

En Cambonet torna a girar la truita pel cantó de l'estridència.

Ara, darrerament, en el pròleg de un llibre, ha fet un «parangón» entre Cuba i Catalunya.

Aixís que ho sàpiguen En Royo i companyia, ja tornaran amb el consabut *ritornello*: «Separatistas!»